

ik niet meer tot God als mijn grooten, almachtigen Vriend in den Hemel. Toen had ik aan het heden genoeg. Genoeg aan dat boek, dat nu voortaan met mij mee ging slapen. Waarin ik las, 's avonds, stil, even stil en geheim als ik bad op datzelfde uur, eertijds.

Duivel, vader der leugenen, hoe nabij hebt ge mij gansch verleid! Hoe nabij hebt ge mijn jonge leven verwoest!....

* * *

Maar, o God, ik dank U! Daar zag ik, onverschillig als ik was, schandelijk van begeerte, misdadig van gedachten, laag van intentie, daar zag ik, op onvergetelijk uur, dat lieve, rein-bezield gelaat; dat vurig, liefdevol oog op mij rusten.

Was het Uw werk niet, God, die vol Genade en Liefde zijt!

En 's avonds, als ik weer slapen ging, heb ik 't weggegoorpen, de vuiligheid, de laagheid, de schandelijkheid. Weggesmeten, in het midden van een lang gebed, een kindergebed van ouds. O, ik zeide het U, mijn God, dat ik haar liefhad. Ik zeide 't U weer, dat ik groot wilde worden. Ik bad weer om Uw hulpe. Ik dankte U, dat ik haar lief mocht hebben.

Warm leven voelde ik stroomen door mijn ziele heen.

Ik had lief! Met mijn heele hart had ik lief.

* * *

Vader der Lichten, wil mij geven, altijd door mij geven, als het donker is, en ik eenzaam ben, dat ik dan bidden mag als een kind voor mijn ideaal. Wil het licht toch nooit meer weg doen, wil mijn sterre nooit weer uitdooven. Zonder haar dwaal ik weg, dool ik voort naar de fata